

Vakantie Spanje deel 15A

Hallo allemaal,

27/5

Vandaag gaan we naar de palmentuin in Elche 'El Huerto del Cura'. Deze tuin heeft de status als nationaal natuurpark en om die reden wordt het bekend.

Hans wil van de gelegenheid gebruik maken om in Media Markt te snuffelen die, zoals ik jullie al verteld heb, vlak bij Alicante zit (we hebben daar toen de printer gekocht en geen snoetje kunnen vinden voor het overzetten van de foto's van de camera op de pc). Ik blijf lekker buiten. Even later ga ik toch de winkel in om door te geven dat het misschien wel handig is om fotopapier in te slaan. Hans is geslaagd in een autoradio en Wiebe is zielsgelukkig met de aankoop van een seal apparaat. Ze heeft er in Nederland nog naar gekeken, maar in deze winkel scheelt het stukken euri's. Opmerkingen als: 'het is zo'n geweldig apparaat, heb deze altijd al willen hebben en het is zo gemakkelijk om restant eten in te vriezen etc'., horen wij bij voortduring, óók de komende dagen.....!

In Elche aangekomen zien we door de bomen het bos niet meer: overal grote parken met palmen. Al toerend door Elche proberen wij de bewuste palmentuin te vinden. Waarschijnlijk is deze tuin zó beroemd dat er voor de toeristen niet of nauwelijks aanwijzingsborden te vinden zijn. Wanneer de auto keurig op een parkeerplaats is neergezet, gaan we te voet op zoek naar El Huerto del Cura. We draaien kringetjes rond verschillende parken en Wiebe speelt Klein Duimpje om aan te geven dat we voor de zoveelste keer dezelfde weg zijn ingelopen. Ik zie een aantal smetteloos witte duiven (palomas blancas) en raak in hogere sferen. Een duivenveer ....jaja óók in een palmboom – zelfs langs de wegen staan allemaal palmbomen – een steentje opvallend op een muurtje. Het is echt onbegonnen werk en wanneer we eindelijk iemand aanklappen, vertelt hij dat het ongeveer een half uur lopen is met de armen gebarend die en die richting uit. Dat wordt te gek en we besluiten terug te lopen naar de auto en in de vaag aangegeven richting te rijden. Het blijft zoekwerk én gekkenwerk, want, ook dat nog, allemaal éénrichtingswegen. Eindelijk zien we een op een kruising de naam van die tuin en we proberen deze te volgen. Proberen blijft het, want op een gegeven moment zijn wij dat stomme bord alweer voorbij gereden.

De keizerskroon

Toch lacht het geluk ons toe, want we kunnen de auto, gratis nog wel, pal voor de ingang van het park kwijt. Als eerste koopt Hans een zak dadels (lunchtijd is ruimschoots vergeten) en we lopen genietend van al dat moois door het park.

Elche heeft de grootste verzameling palmen in

Europa. Het aantal wordt geschat op 200.000 tot 300.000 volgens de folder. De beroemdste palm heeft zeven stammen en wordt middels stalen kabels en banden bijeen gehouden. Bij elke palm staat de aanplantdatum en naam. De oudste is van 1894 geschonken door de toenmalige keizerin van Oostenrijk Elisabeth of beter bekend als Sissi toen ze deze botanische tuin bezocht. Het gekke is dat Wiebe en ik

(achteraf) 'onze' klapperboom missen, maar nogmaals, we zien door de palmen, de palmen niet meer!

Natuurlijk zijn er nog andere planten te bewonderen en ik blijf lang hangen bij de cactussen, waarvan sommige meters hoog zijn en verscheidene in bloei.

Een aangename verrassing is een vijver waar schildpadden, prachtige vissen (Kois) en bloeiende waterlelies zijn.

De rug van Hans begeeft het bijna en wij beidjes gaan elk languit op een bank. Heerlijk is de rust en de koelte in dit park!

Lieve sobats, het vervolg van deze dag volgt in deel 15B en we hebben echt een keuze moeten maken uit de vele foto's die we in dit park hebben gemaakt. Doeiii, Mila

Vakantie Spanje deel 15B

27/5 vervolg

Aan het strand van Alicante vallen we halfdood bij een terrastent om verlate lunch en diner te combineren. Zachtjes wordt door de jongens nog geprotesteerd dat thuis de saté alleen nog maar te rijgen valt, maar Wiebe en ik houden een huisvrouwenstaking. Hallo jongens, waar zijn jullie mee bezig? Mag 't ff.....!!!!

Onderweg randen we een ceramics aan. Wiebe en ik zijn beiden bestorven van het aardewerk van deze regio en zij heeft het in haar hoofd gehaald net zo'n grote groene pot te kopen die in 'onze' tuin staat. Hoe in hemelsnaam Hans moet slapen

in de camper blijft een mysterie die ter plekke wel zal worden opgelost .....
Ze heeft al gauw beet: een leuk knoflookvorm peper en zout stelletje en gul geeft ze me er ook één. Leuk om als cadeau te geven, vindt ze.

We belanden in Villajoyosa en gaan naar Dompti, een € 0,60 winkel. Wiebe koopt 6 dure wijnglazen met geslepen voet, 3 stuks voor € 1,00 en nog meer handige huishoudelijke artikelen.

Ik besluit een zwabber te kopen. Vele malen handiger voor de vloer in huis dan de bezem. Voor de verzameling stekjes aan plantjes potgrond en nog enkele schoonmaak spullen gekocht. Bij de kassa telt de kassier alleen het aantal artikelen dat hij onmiddellijk in een zak laat verdwijnen en, om mij te plagen want ik tel ook hardop mee un-dos-tres en plots cinco. Ik trap erin en kijk in de zak. Hij lachu....Ik achteraf óók, want ik heb de stok van de zwabber in m'n hand en hij telt deze ook mee voor de prijs van € 0,60.

Vergeeten wordt dat onder de stok de zwabber zit die wél € 1,50 kost gagagaga!
(boven de € 0,60 wordt het artikel van een groen plakkertje en afwijkende prijs voorzien). Wiebe maakt protesterende geluiden, maar die neger ik straal.

In La Cala toeren we langs de nieuwste wegen en gaan ook langs de rotonde van de 'hoeraatjes' die, tegen hun gewoonte in, hun plastic zak met spulletjes niet aan de boom hebben opgehangen. Helá helá, om deze tijd geen drukke tijden voor de meisjes.....

In ons vaste stekje La Marina aan zee neergestreken, watching the world goes by.....

Wiebe stel ik als m'n zusje voor aan de kelner Jesus (uit te spreken als Gezóes). Hij vertrouwt het toch niet helemaal, want hij zegt: 'hoe kan dat nu, want zij is veel groter dan jij bent'. Wiebe antwoordt rap dat wij toch écht zusjes zijn, alleen van twee verschillende vaders. Nou maakt zij het toch ál te bont en ik neem haar bij de hand en zingen dan samen: 'Kinderen van één Vader' (Aduh sobats, Wiebe heeft een béééeldige stem). Achter ons klinkt opeens applaus en wanneer we verbaasd achterom kijken, blijkt het een Nederlands echtpaar te zijn die het liedje goed kan waarderen. Ik vertel ze dat Wiebe jonger is en ze mij dit altijd lapt omdat zij toevallig blauwe ogen heeft. 'Ja', zegt Wiebe nog, 'en ik heb beloofd altijd goed op haar te passen en dát is geen gemakkelijke taak'. We grappen samen nog veel over en weer met dit echtpaar en reken maar dat ze ons verhaal heeft geslikt.

Watching.....

28/5

Rustig dagje strand en siësta gehouden en 's avonds de saté etc. gegeten en naar tv gekeken. Ik lach me het ongans om Wiebe te zien, dobberend in de golven als een bever

met haar pootjes omhoog! Ik besluit alleen naar huis terug te lopen, maar al spoedig volgen de anderen omdat Hans (eigenwijs als hij is!; hij weigert m'n comfortabele stoel en houdt het op z'n handdoek in het zand) ook maar een siëstaatje wilt doen. Wiebe is overigens ijverig in de weer met haar nieuw seal apparaat uit te proberen. M'n bubur katjang hijau wordt in verschillende porties verdeeld om daarna te belanden in de diepvries. Zuinigheid met vlijt.....ook de overgebleven saté saus en ze kijkt zoekend rond wat er nog meer te sealen valt. Nog ff, dan moet Peter's (huh?) eraan geloven, gagagaga.....!!!!

Tot een volgende keer. Dag sobats, Mila